

LA LLIBERAL

**REVISTA DE
CULTURA I ART
VILASSARENC**

NUM. 11 ABRIL-MAIG 2018

ÍNDEX

1-PORTADA

2-INDEX

3, I 4- ESCULTURAS ABRODOS

5-AGUA DEL ESTANQUE-PER ROSQUI

6-AGUA DEL ESTANQUE-2 PER ROSQUI

7-AIGUAMOLLS- 1 PER ÀLEX

8-AIGUAMOLLS-2 PER ÀLEX

9-CABAÇUTS-1,PER ROSQUI

10-CABAÇUTS-2,PER ROSQUI

11-PROPAGANDA ART BRUT

12-CINEMA-1-.PER NÚRIA

13-CINEMA-2-PER NÚRIA

14-CINEMA-3-PER NÚRIA

15-DIBUIX AL BOLIGRAF PER ROSQUI

16-ANECDOTA VIVIDA POR CRISTOBAL

17-ANECDOTA VIVIDA POR CRISTOBAL-2

18-EN MEMÒRIA DE LA MEVA MARE-1

PER JM.ROSQUILLAS

19-EN MEMORIA DE LA MEVA MARE-2

20-FRANQUI-1 PER PILIO

21-FRANQUI-2 PER PILIO

22-FLORACIÓ DELS CACTUS (EXPLICACIO)

23-FLORACIÓ DELS CACTUS-1

PER JM.ROSQUILLAS

24-FLORACIÓ DELS CACTUS-2

25,26,27, I 28-ANONIM FUNERAL

29,30 I 31-GALERIA FOTOGRAFICA

ÀLEX PUIG

32,33,34,-GRAFITIS

35-LA HORMIGA REPUBLICANA

PER CARLOS ORIENTE

36,37,38 I 39-FOTOS MARROC

PER ÀLEX PUIG

40,41,42 I 43-VIOLÍ D'EN FRANCESC

ANTONI CASANOVA RAMON

44,45 I 46-PINTOR DEL TRIMESTRE

SIMON GINES

47-DR. MERCADE - VALORAR LO QUE

TENEMOS

48 I 49-PUNT X PUNT ANTON CASANOVA

50,51,52 I 53- OPORTO POR MARINA VIÑAS

54 I 55-COMPOSICIÓN POR JM.ROSQUILLAS

56, 57 i 58- KELLY ARRONTE- PINTURA MURAL

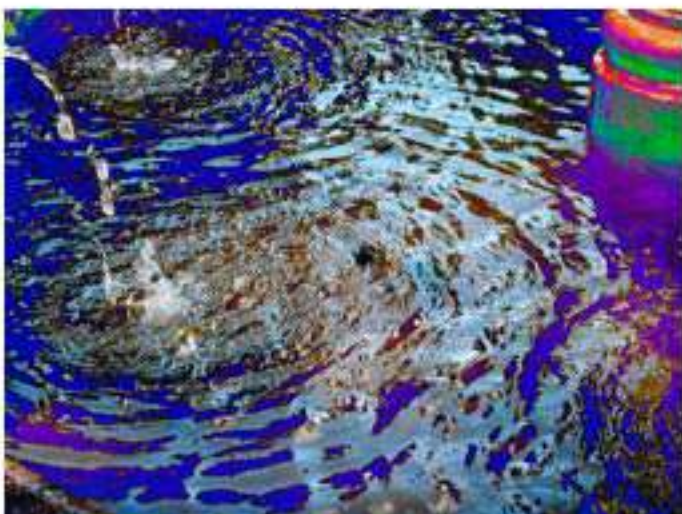
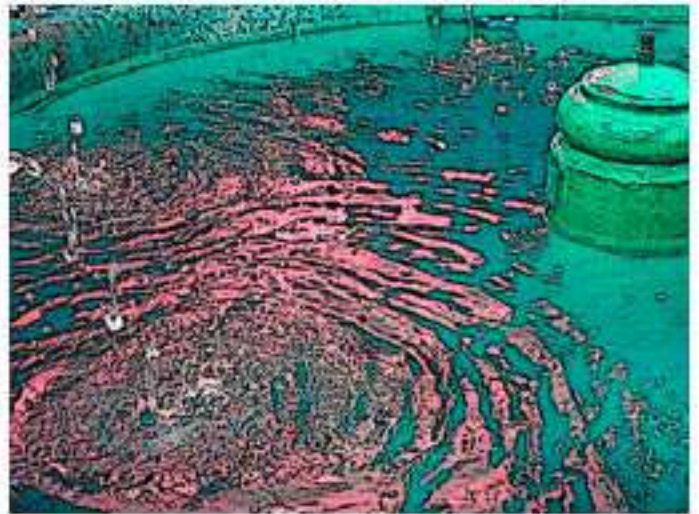
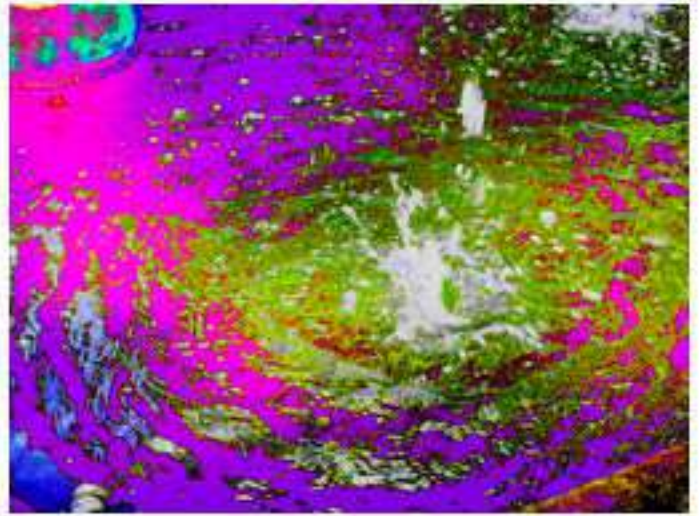
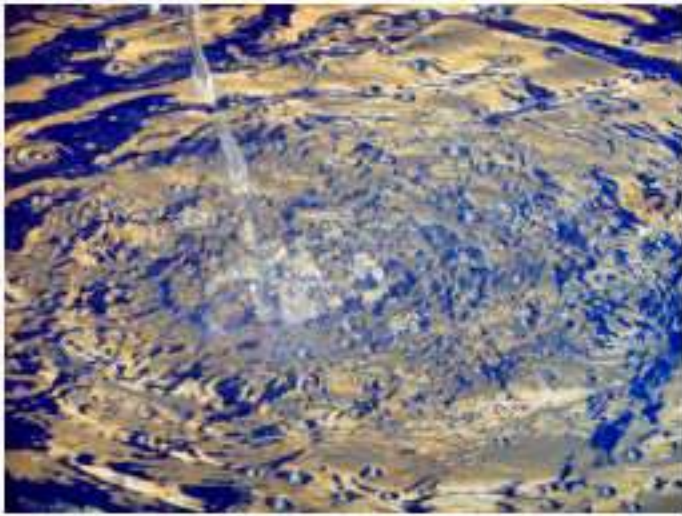
ESCULTURAS DE DAVID ABRODOS

ESCULTURAS DE DAVID ABRODOS

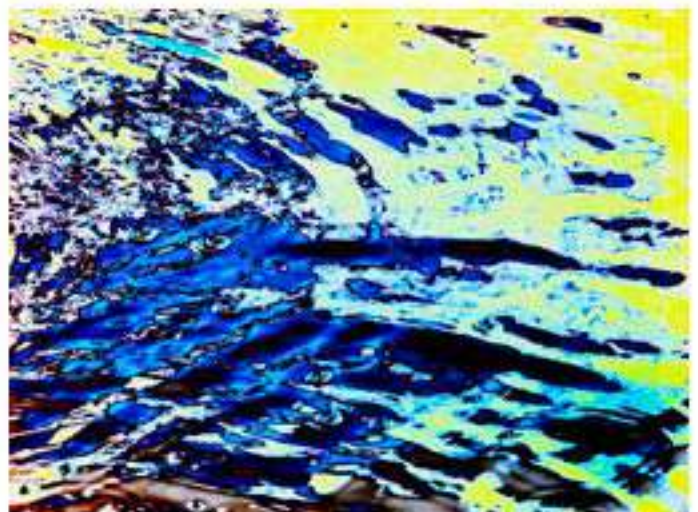
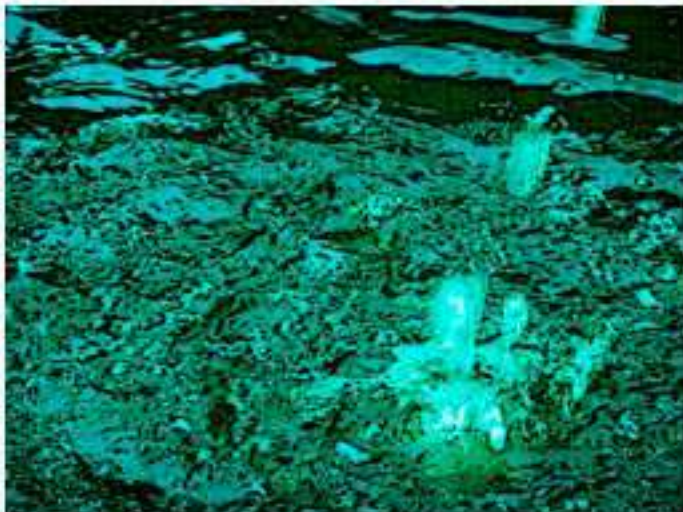
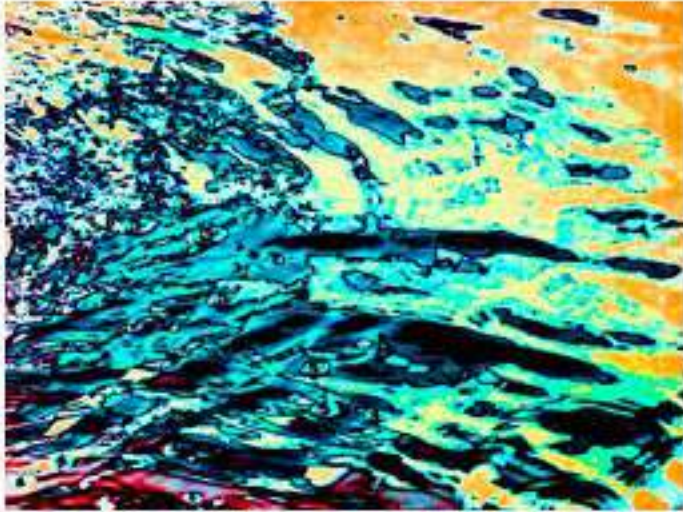

AGUA DEL ESTANQUE 1

J M. ROSQUILLAS

AGUA DEL ESTANQUE 2

JM. ROSQUILLAS

ELS AIGUAMOLLS DE L'EMPORDÀ

RACONS DE LA NOSTRA TERRA LLANÇÀ I AIGUAMOLLS

CABAÇUTS MODELATS PER JM. ROSQUILLAS

CABAÇUTS MODELATS PER JM. ROSQUILLAS

El Museu d'Art Brut és una iniciativa de Sant Pere Claver - Fundació Serveis Socials, entitat sense ànim de lucre que es va constituir a finals de l'any 2011 per donar cobertura a les persones més vulnerables i en risc d'exclusió social.

Objectius del mAB

Inserció social dels artistes amb problemes de salut mental

Difusió cultural de l'Art Brut

- Col·lecció permanent d'obres de donació, cessió, préstec o compra.
- Exposicions temporals.

Desenvolupament dels potencials artístics

- Centre de Creació Artística (CCA) conduït per artistes i experts en artteràpia.

Inserció laboral de persones amb risc d'exclusió

- Acceptació social de les obres de persones en risc d'exclusió.
- Selecció d'aquest col·lectiu com a personal laboral del mAB.

Implementació d'una obra social única a l'Estat

- Iniciativa social trencadora a Barcelona, actualment no existeix cap museu permanent a l'Estat sobre l'Art Brut.
- Complement de l'oferta museística i cultural de la ciutat.

Exposició itinerant:
"Els també pinten"

Què és l'Art Brut?

Jean Dubuffet (1949) el va definir com l'art produït per persones que treballen fora dels límits de la cultura artística oficial i que expressen de forma extrema els seus estats anímics i mentals. Inicialment, el seu interès es dirigia cap a les manifestacions artístiques realitzades per pacients d'hospitals psiquiàtrics. A ell se li deu la divulgació de la col·lecció més important d'art brut i el sorgiment de l'outsider art (art marginal), que s'ha anat fent extensiu, entre d'altres, a artistes autodidactes, solitaris o inadaptats, malgrat no hagin estat mai internats en institucions psiquiàtriques o no manifestin cap tipus de malaltia mental.

L'Art Brut ha estat progressivament revaluat gràcies a artistes de reconegut prestigi internacional que l'han tingut com a referent per les seves creacions.

Com puc col·laborar?

- Donant o cedint obra o fent un donatiu.

Informació

www.museuartbrut.com
mab@spscocial.org · Tel. 93 324 88 91

LOS LIMONEROS

Dirigida per Eran Riklis

Barcelona : Cameo, 2009

Intèrprets: Hiam Abbass, Rona Lipaz-Michael, Ali Suliman

Drama/Basada en fets reals

Per a tots els públics

<http://bit.ly/2oaeXTw>

Premis: 2008 Festival de Berlín: Premi del Públic

El conflicte de Palestina i Israel serveix de teló de fons per aquest drama. Salma, una viuda palestina, manté un litigi amb el ministre de Defensa israelià. La casa d'aquest, a la frontera palestina-israelí, llinda amb el seu camp de llimoners i quan les autoritats decideixen que els arbres han de ser tallats perquè representen una amenaça pel nou veí de la Salma, el ministre de Defensa i la seva família, la Salma decideix emprendre una batalla legal per salvar els seus llimoners.

La pel·lícula ens descriu i aprofundeix en les desproporcionades accions i la arrogància i prepotència militar israeliana. El director utilitza el llimoners com a metàfora i al mateix temps ens mostra com es veu afectada la vida de la gent a ambdós costats de la frontera; l'escassetat dels palestins i les pressions socials que pateixen de la seva pròpia comunitat, així com la dels israelians que es veuen atrapats en l'enfrontament polític.

El director treballa en la situació en què es troben les dues dones protagonistes, la Salma i la Mira, aquesta última esposa del ministre. Són dues dones molt diferents tant pel seu estatus social com econòmic, però malgrat les diferències, és molt interessant la proximitat que les seves mirades traspuen, és una manera molt subtil de mostrar-nos la impotència i el drama humà que es viu a diari en el nostre món.

CEREZOS EN FLOR

Escrita i dirigida per Doris Dörrie

Barcelona : Cameo, DL 2012

Intèrprets: Elmar Weppe, Hannelore Elsner, Aya Irizuki

No recomanada per a menors de 7 anys

Comèdia, drama

Premis

2008: Festival de Berlín: Secció oficial de llargmetratges

2007: 3 Premis del cinema Alemany: 2º millor pel·lícula, actor i vestuari

<http://bit.ly/2zPzyEe>

Només la Trudi sap que el seu marit, en Rudi, pateix una malaltia terminal. A les seves mans hi ha la decisió de dir-li-ho o no. El metge li suggereix de fer quelcom que desitgessin de fer des de fa molt de temps. La Trudi decideix de no dir-li res al seu marit i el convenç per anar a veure als seus fills i néts a Berlín. Però un cop a Berlín s'adonen que els seus fills tenen les seves pròpies vides i no els queda temps per a ells. De cop, la Trudi mor. El seu marit s'assabenta per una amiga de l'amor que sentia la Trudi per ell i la comença a veure amb una mirada nova que el porta a fer el seu darrer viatge a Tokio coincidint amb el Festival dels Cirerers en Flor, un cant a la bellesa, la transitorietat i als nous inicis.

La directora i escriptora alemanya Doris Dörrie ens ofereix una versió lliure i actualitzada de *Cuentos de Tokio*, l'obra mestra de Yasujiro Ozu. La pel·lícula està estructurada en dues parts molt diferenciades, en la primera recrea un ambient europeu fred per parlar dels fills i els pares i les vides molt sovint dramàticament incompatibles; a la segona part hi ha un canvi diametral en tots els sentits i la directora trasllada la història a Tokio per parlar-nos de la solitud i la pèrdua amb un llenguatge que traspua sensibilitat, delicadesa i una bellesa increïble, que ens mostra l'ànima dels protagonistes i enfoca la mirada vers la vida i la mort amb una càrrega plena de simbolisme i transcendència i al mateix temps amb molta senzillesa.

"LA BELLEZA DE LOS CEREZOS EN FLOR ES COSA DE UN DÍA, PERO EL RECUERDO DE HABER AMADO DURA TODA LA ETERNIDAD".

MOON

Dirigida per Duncan Jones

Madrid : Sony, 2009

Intèrprets: Sam Rockwell, Kaya Scodelario, Matt Berry, Malcolm Stewart, Benedict Wong, Dominique McElligott, Robin Chalk, Kevin Spacey.

No recomanada per a menors de 7 anys

Ciència Ficció

<http://bit.ly/2z91bXs>

Premis

2009: Premis BAFTA: Millor debut de autor britànic (Duncan Jones). 2 nominacions

2009: British Independent Film Awards (BIFA): Millor pel·lícula i nou director. 5 nominacions

2009: Sitges: Millor pel·lícula, actor (Sam Rockwell), guió i millor disseny de producció

2009: NBR - National Board of Review: Millor direcció novell i menció especial (Jones)

2009: Associació de Critics de Chicago: Nominada a Millor Director novell

2009: Premis Gaudí: Nominada a Millor pel·lícula europea

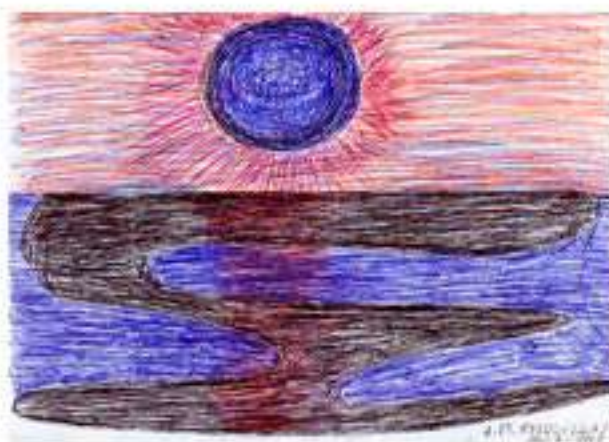
En un futur no molt llunyà, un astronauta (Sam Rockwell) viu aïllat al llarg de tres anys en una excavació minera de la Lluna. Quan el seu contracte està a punt d'acabar i de poder retornar a la Terra amb la seva família, descobreix un terrible secret que capgirarà la seva vida i el seu futur.

Pel·lícula d'un director novell (el fill de David Bowie) molt premiada i valorada per la capacitat de seduir i enganxar l'espectador amb un disseny de producció i un guió intel·ligent que sap sortejar amb habilitat les seves pròpies trampes (sobretot el que fa referència a la duplicitat del personatge principal). El director aconsegueix crear una atmosfera desassossegant i angoixant que demostren que a la ciència- ficció no tot són efectes especials de darrera generació, i aquest fet dona encara més credibilitat a la història.

Un film ideal per aquest cap de setmana!

DIBUJOS AL BOLIGRAFO 2

JM. ROSQUILLAS

(ANÉCDOTA VIVIDA)

La vida es como una rueda dentada, un engranaje que hace que ruede con una precisión exacta, no hay ningún fallo si no es por la muerte. Esto quiere decir que, nacemos crecemos y como es natural, cuando nos llega la hora, nos llama la eternidad para nunca más volver.

Seríamos demasiados en este pequeño mundo, por tanto, es lo más natural; todo es relativo como la vida misma, todos sabemos que la rueda del engranaje no para. A lo largo de mi extensa vida he ido observando tantas cosas que tengo muchas para escribir un "quijote" y mi lugar de trabajo ha sido como un manantial muy fluido de inspiración, pero siempre reparo en las más profundas de sentimientos que me han calado más hondo su vivencia y su historia.

Tengo presente una de las más importantes anécdotas de mi vida, muy especial por cierto, resulta que, haciendo la ruta que por aquellos años hacía, la de Vilassar de dalt – Barcelona, venia una señora ya mayor, una gran señora, con una sonrisa preciosa, encantadora, una humanidad inmensa, que de su imagen de gran señora desprendía, con su personal aroma de tranquilidad y paz que de su mirada reflejaba cada día...

Cada mañana estaba puntualmente en la parada para dirigirse en autobús a casa de su hija para cuidar de sus nietos, que con ansia la esperaban; ella, por su parte, con mucho amor y cariño los cuidaba mientras sus padres trabajaban. A mí me extrañaba que la señora tan mayor se desplazara, con la cierta debilidad por los años que en su frente reflejaba; admiraba su coraje y voluntad, yo le preguntaba, ¿Cómo está Vd, esta mañana? ¿Cómo se atreve a salir de casa con este mal tiempo que hace? Ella me respondía con una sonrisa en su cara, ya te llegara a ti también cuando seas abuelo y tengas nietos que te necesiten por cualquier circunstancia, también lo harás como yo, contento de ser útil y feliz de ayudar a tus hijos y nietos que tanto se quieren y tan feliz que nos hacen....

A si es y así sería con el tiempo. Una mañana fría de invierno, lluviosa, húmeda y mucho viento, iba tarde por causas del mal tiempo y el tráfico complicado por lo mismo, estaba preocupado por el retraso y por la lluvia que los pasajeros se estaban mojando, al llegar a la parada, vi que entre toda la gente, la señora no estaba; yo miraba a ver si venía retrasada, pero, no llegaba, un sobresalto me dio el corazón, que me recorrió todo el cuerpo; un mal presagio que me dejó helado el sentimiento y todo el cuerpo; en un principio pensé tantas cosas, que se le había escapado el bus, que no se encontraba bien, que la habían venido a buscar, no sé cuantas cosas pasaron por mis pensamientos, pero, lo que sí era cierto, que en la parada no estaba....

Fueron pasando los días, y pasaron las semanas con el mismo ritmo que mis esperanzas se enfriaban, que no la volvería a ver más; después de pasar tanto tiempo, me enteré por una amiga en común, que Dios la había reclamado a su seno, para disfrutar de ella, de su gran amor y cariño que de su corazón tanto calor y dulzura emanaban.

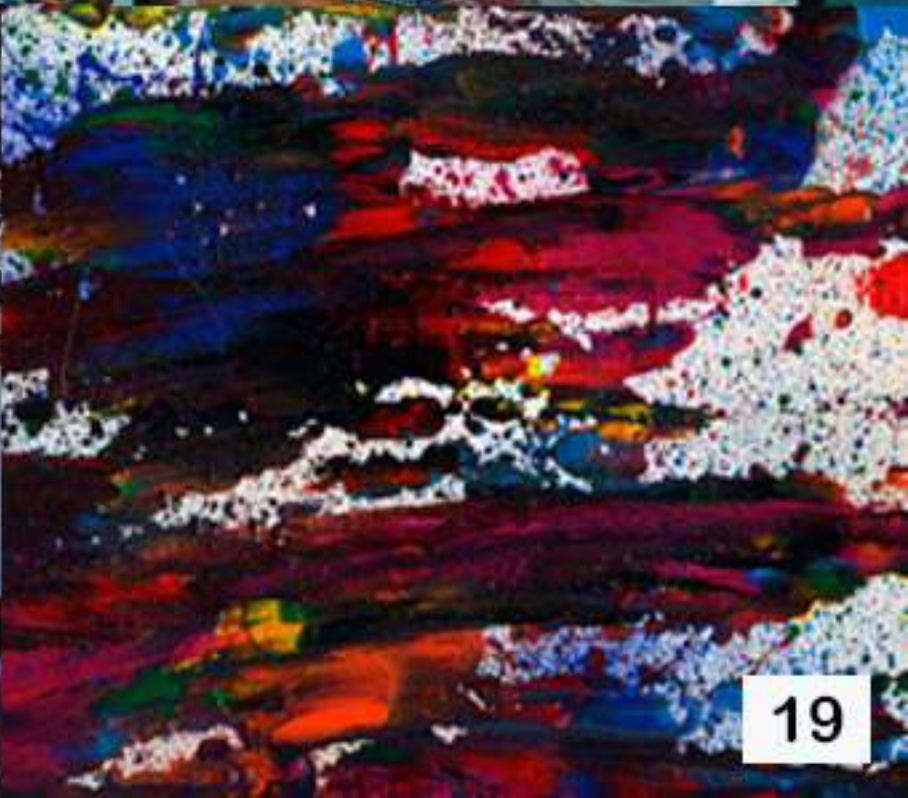
Qué pena, que desengaño de vida, que ya no volvería a ver su elegante figura, su sonrisa triste pero, inmensa y misteriosa que en su hermosa cara reflejaba, un gran resplandor de cariño y humanidad que se apagó para siempre y que como tantos otros seguiremos el camino que nos ha tocado en suerte, a no ser por un milagro, y eso ya se acabqo....

Aprovechemos el momento, que de estos no nos quedan tantos ni tan buenos, que el mañana es incierto y no hagas cuentas del futuro, que ni aun lo presente está seguro.....

CRISTÓBAL FERNÁNDEZ. (FEBRERO - 2018)

EN MEMORIA DE MI MADRE

Franky

En el principi dels temps, el Creador contemplant la seva obra, el sol que donava vida a tota la creació, el mar i els peixos que el poblaven, els prats i animals que els pasturaven, els arbres i la fruita que donaven, el cel i les estrelles que el poblava, va pensar que potser tota aquella meravella calia posar-la a l'abast de la raó.

Un matí el Creador es va posar en feina. De la terra humida del voral del llac va modelar una figura a semblança seva, amb l'alè li va insuflar la vida i li posar de nom Adam. La primera criatura humana.

L'Adam al principi va estar entretingut posant nom a les coses, pedra a la pedra vaca a la vaca, riu al riu, pomer al pomer i així fins que tot va tenir el seu nom. L'Adam ho tenia tot fet i va començar a avorir-se.

El Creador se'n va adonar i una nit quan l'Adam dormia, d'una de les seves costelles va crear la dona i li posar de nom Eva, els va dir que el paradís seria seu i que el podien dominar, que podien procrear per omplir el món de gent amb raó, amb una sola condició, que la fruita de l'arbre de la ciència infinita els hi estava prohibida.

L'Adam va pensar que el menjar d'aquella fruita el faria tan important com el Creador i no va resistir la temptació.

El càstig va ser dels que es fan notar. —Igual tindreu el plaer que dona procrear, però tu Eva pariràs amb dolor i tu Adam hauràs d'alimentar la descendència amb la suor del teu front—els va dir el Creador.

En Víctor Frankenstein incapaç de superar el dolor de la mort d'un ésser estimat, va intentar fer de creador, crear un ésser viu, no a partir del fang com va fer l'original sinó amb bocins d'altres éssers ja traspassats, ben mirat en Víctor va ser un creador fracassat, la seva obra desproporcionada, farcida de cicatrius i mals cosits no tenia res a veure amb la bellesa d'aquell primer home creat des de la matèria morta, l'Adam, que com la criatura d'en Víctor també havia nascut amb l'absència d'una mare.

Un crit esfereïdor va retronar dins el taller d'en Víctor Frankenstein quan martell en ma li clavà un cop al cap i embogit va cridar, —parla!, volia que la seva criatura parlés, igual que ho va voler tres-cents anys enrere un tal Miguel Angel, creient-se que la creació de la seva criatura de marbre mereixia la vida, li volia insuflar la vida que només déu creador pot donar-li, com també ho volia el rei de Pigmalió, rei enamorat de la bellesa, que al no trobar cap dona per casar-se amb els cànons que ell imaginava n'esculpí una d'ivori, reclamant als déus vida per la seva Galatea.

El cop de martell d'en Víctor no va despertar a la criatura, llavors va optar per connectar el cor fred i metàl·lic de la seva obra al parallamps de la casa, esperant que la força de la naturalesa fos prou per fer batre aquell cor.

La criatura es va posar en peu i el seu creador esperant que l'obra fos del tot un èxit va tornar a cridar, —parla!. El silenci li va fer repetir una i altra vegada, parla maleit, parla!.

En Víctor havia fracassat i va abandonar la criatura a la seva sort, decebut pel seu fracàs, com va passar amb l'Adam i Eva, que no havien complert, en el seu cas, amb l'abstinència volguda pel creador.

La criatura es va amagar dins el bosc i quan es topava amb humans només escoltava una paraula —el mostre, el monstre— i la gent fugia.

Un dia va veure una llum que sortia d'una caseta que no estava massa enfora, amb cautela s'hi va apropar, a la quintana i havia un safareig, entre les estrelles que també s'hi reflectien, per primera vegada se'n va adonar que era molt diferent de la gent que veia amagat des de dins del bosc.

Mentre s'estava mirant va escoltar una veu, era la Mary la filla petita de la casa.

—Hola qui ets?

Ningú mai li havia preguntat qui era, tanmateix això tampoc importava, no sabia que volia dir.

—Monstre— va dir, era tot el que havia après.

La Mary i la criatura es van fer amics, ell es va quedar una temporada amb la família, va aprendre a parlar, el nom de les coses i a tenir sentiments.

La Mary li havia posat un nom —te diré Franky, t'agrada?

—Monstre—va balbucejar la criatura.

—No amic, tu no ets un monstre, ets diferent, només ets diferent i això és poca cosa.

Un dia en Franky va veure que la Mary plorava, estava al costat del safareig, amb la ma feia onejar l'aigua mentre mirava com hi ballaven les estrelles que s'hi reflectien.

—Què et passa, per què plores.

—Els amos s'han venut el bosc i els compradors hi volen fer cases als voltants del llac, ens han dit que hem de deixar la cabana.

—No ploris, em faràs plorar a mi.

—Tallaran els arbres, cauran el nius, els cérvols no sabran on han d'anar, ni els senglars.

No ploro per mir ploro per ells.

Ja fa molts anys que la Mary i en Franky es van separar per seguir cadascú el seu camí.

La Mary va viure molts anys a un poblet al costat del mar, va fer de mestressa d'escola. En Franky encara el tenim entre nosaltres, en Víctor el va crear aprofitant ossos, tendons i venes, de morts que robava del cementiri i ningú pot morir dues vegades.

Fi

Petit homenatge a Frankenstein en els seus 200 anys de vida.

Pilio

Vilassar-gener 2018

FLORACIÓN DE LOS CACTUS.

Muchas personas piensan en los **cactus** como esferas y columnas espinosas; pero, si se seleccionan los géneros adecuados, se descubrirá que ofrecen una magnífica **floración en primavera. Todos los cactus llegan a florecer con el tiempo**, pero algunos de ellos tienen que alcanzar un tamaño tan grande que sus flores no es probable que lleguen a verse, excepto en su hábito natural o quizá en los grandes invernaderos de los **jardines botánicos**. Los cactus de menores dimensiones, que llegan rápidamente a la madurez en cultivo, son la elección adecuada, y una vez que hayan alcanzado el tamaño necesario, producirán muy probablemente **inflorescencias año tras año** tan sólo con un cuidado y atención mínimos.

Para la **floración regular**, los cactus necesitan un periodo seco durante el invierno: una temporada de letargo para reproducir sus capullos. Por lo tanto los riegos deben reducirse gradualmente en otoño con el fin de dejar descansar a las plantas durante su letargo invernal.

FLORACION DE CACTUS

FLORACION DE CACTUS

Sempre que hi havia un mort hi havia un problema.

Feia uns anys que havien enterrat a mossèn Andreu, l'últim rector de la parròquia i solitària església del poble, va finir després de tenir cura dels fidels durant quasi cinquanta dos anys i un fill. Ningú el va substituir.

De tant en tant un capellà jove passava pel poble per confessar i dir una missa que els servia, ell els ho havia dit, per complir el precepte dominical fins la seva propera visita.

Els dies que havia algun mort i la família volia el funeral de cos present tenien un problema, el jove mossèn procurava fer-los esperar fins el dissabte i així aprofitar per confessar i dir la missa del mes.

Aquell dissabte el funeral previst era pel vell apotecari, que ja duia uns dies en la circumstància de mort, tot i que havien posat en marxa la gelera de l'antiga cooperativa, el fred que podia fer la vella màquina no era prou per mantenir el cos en bones condicions.

El funeral i la missa estaven previstos per la una del migdia, el finat i la família hi havien arribat deu minuts abans, passava més de mitja hora de la una i el mossèn no apareixia per en lloc, els dos fills del difunt remugaven esperonats per les dues dones que demostraven una incomoditat patològica per trobar-se entre la gent del poble, les pudors que arribaven de solls i corrals i el plànyer sostingut de la senyora que fins feia poc havia cuidat al vell, que no parava de plorar i resar en veu alta. Els enterradors empaitaven als familiars per fer-los notar que passades les tres ja no l'enterrarien fins dilluns.

Nervis, suposicions del que podia haver passat amb el mossèn, que si no hi ha pensat en un possible accident*, que si algú coneixia altres capellans, mentre el tuf del pobre apotecari anava pujant d'intensitat.

Es la qüestió que davant la incertesa del que li podia haver succeït al jove mossèn van convèncer al Manelic, un noi al que dos o tres ruixats per acabar de madurar no l'hagueren fet cap mal, d'enviar-lo amb la bicicleta a sortir camí al capellà*, no fos que estigués mal ferit a la carretera. El Manelic va sortir disparat com una bala, estava orgullós de que tot el poble i uns senyors importants vinguts de la capital estiguessin pendents de les seves perquisicions.

Havia recorregut poc més de dos quilòmetres quan va divisar al voral de la carretera tres homes, un scooter i dos cavalls, dins la seva feblesa mental, el Manelic va ser capaç d'intuir que a al mossèn li passava quelcom i que ell s'havia de assabentar per retornar al poble amb notícies fidedignes, va arribar fins on es trobaven i just que va deixar la bicicleta al terra va escoltar una veu contundent;

—I usted quién es?

El Manelic encara que no estava molt fort en la llengua de Castella va entendre que aquell guàrdia civil mostatxut i amb cara d'estar més emprenyat que content li havia preguntat qui era.

—En Manelic.

—Manelic, digues a aquests guàrdies que sóc el capellà del poble, no s'ho volen creure— va esputar el mossèn amb la veu* un xic pastosa —i que m'esperen per oficiar un funeral.

—Hemos quedado que usted hablaría en castellano por muy cura que sea— va saltar l'altre guàrdia —si no quiere que le arree un par de hostias.

—Doncs miri, d'això hi entenc més que vostès.

Les coses s'estaven embullant per moments, els guàrdies preguntant al pobre Manelic que els expliqués qui era el senyor que tenien retingut per anar mig begut i què estava passant al poble, és clar el noi no gosava a contestar per allò de que si no parlava en castellà entraven en joc les hòsties, això si ho havia entès, com més neguitós es posava manco n'encertava, fins que el capellà va decidir intervenir.

—Miri senyor guàrdia, yo le pregunto y se lo traduzco, el pobre chico a más de un poco corto, no entiende el castellano.

Els guàrdies van debatre la qüestió i arribar a l'acord que fos com el capellà deia. El nano i el mossèn van estar parlant una estona i aquest, que de colque manera el mal estar etílic que aquell dissabte el va afectar després de cinc misses per diferents pobles de les rodalies havia remès, és va disposar a traduir a la seva manera el que el Manelic havia de dir als guàrdies.

—El chico me cuenta que en el pueblo estan unos señores muy importantes de la capital, que han venido para el funeral y el entierro de su padre muerto, que están esperando al cura, que soy yo, además de todos los vecinos pendientes de la única misa mensual que puedo ofrecerles, en fin, dice también que si por culpa de ustedes el viejo farmaceutico , és el difunto saben ustedes, no recibe el funeral su alma vagará por el purgatorio toda l'eternidad.

—Pues sí que es listo el chico, tonto y todo. Dámaso que crees que deberíamos hacer.

—Nos vamos al pueblo y allí lo arreglamos todo.

El Manelic amb la bicicleta, els civils a cavall i el mossèn a sobre les anques del cavall del guàrdia més vell.

L'arribada a la plaça de l'església va ser decebedora pel capellà, estava desèrtica, ni feligresos, ni mort, ni familiars, tots cansats d'esperar havien plegat.

—Ustedes dos se quedan arrestados por mentir a la autoridad— va tronar el guàrdia més vell —dónde hay un teléfono.

Al poc un Jeep carregava al mossèn i al pobre Manelic. Tot es va quedar aclarit amb l'arribada a la caserna del rector de la parròquia d'on era el capellà.

A la sortida, ja al carrer, el capellà jove va confessar al rector que ell no podia dir més de tres misses en un matí, que el vi li queia malament.

Fi

Vilassar de Dalt
novembre 2016

GALERIA FOTOGRAFICA - ÀLEX PUIG

CASA BATLLÓ - BARCELONA

GALERIA FOTOGRÀFICA - ÀLEX PUIG

GALERIA FOTOGRAFICA - ÀLEX PUIG

GRAFFITIS

GRAFFITIS

GRAFFITIS

★ LA HORMIGA REPUBLICANA

MIRA: CON ESTE GUIANTE RADIO QUE HE INVENTADO PUEDES MANDAR MENSAJES QUE ESCUCHAN TODOS LOS QUE TIENEN UNO IGUAL

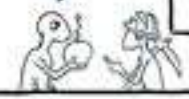

GENIAL! ES UN APARATO PERFECTO PARA QUE LA GENTE SE ORGANICE EN LAS EMERGENCIAS Y EN EL DIA A DIA

BUENO, EN TEORIA SI, PERO ESTA MAS ENFOCADO AL OCIO

A VER: ENCIENDELO

- BUENOS DIAS HORMIGUERO!
 - HOY HE COMIDO PIPAS
 - TODOS CON EL 6 PATAS FUTBOL CLUB!
 - TOMANDO UN POLEN DE TRANQUIS
 - HOY ESTRENO VESTIDO
 - AMO A MI MASCOTA!

NO ENTIENDO QUE SENTIDO TIENE DECIR TONTERIAS PARA QUE LAS OIGA TODO EL MUNDO

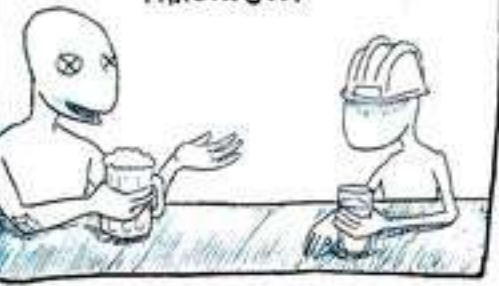

- A LA GENTE LE GUSTA SENTIR-SE ESCUCHADA
 - MAS BIEN TIENE GANAS DE HABLAR QUE DE ESCUCHAR
 - HUYEN DE LA SOLEDAD ...
 - ... HACIA LA ALIENACION
 - ¿QUIERES UNO?
 - SI.

★ LA HORMIGA REPUBLICANA

COMO TE LO DIGO: ESTAS MALDITAS HORMIGAS NEGRAS V VIENEN A QUITARNOS EL TRABAJO...

... SON PEREZOSAS, SON DE OTRA CULTURA... ESTAN TODO EL DIA EN LA CALLE ROBANDO O DE FIESTA ...

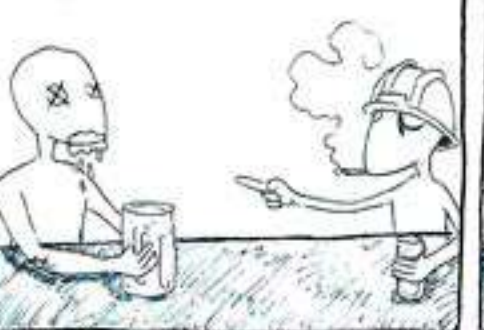
... ENCIMA, SE FOLLAN A NUESTRAS MUJERES, SON UN PROBLEMA Y DEBERIAN VOLVER A SU HORMIGUERO

EN PRIMER LUGAR: TODO EL MUNDO TIENE DERECHO A BUSCARSE LA VIDA ...

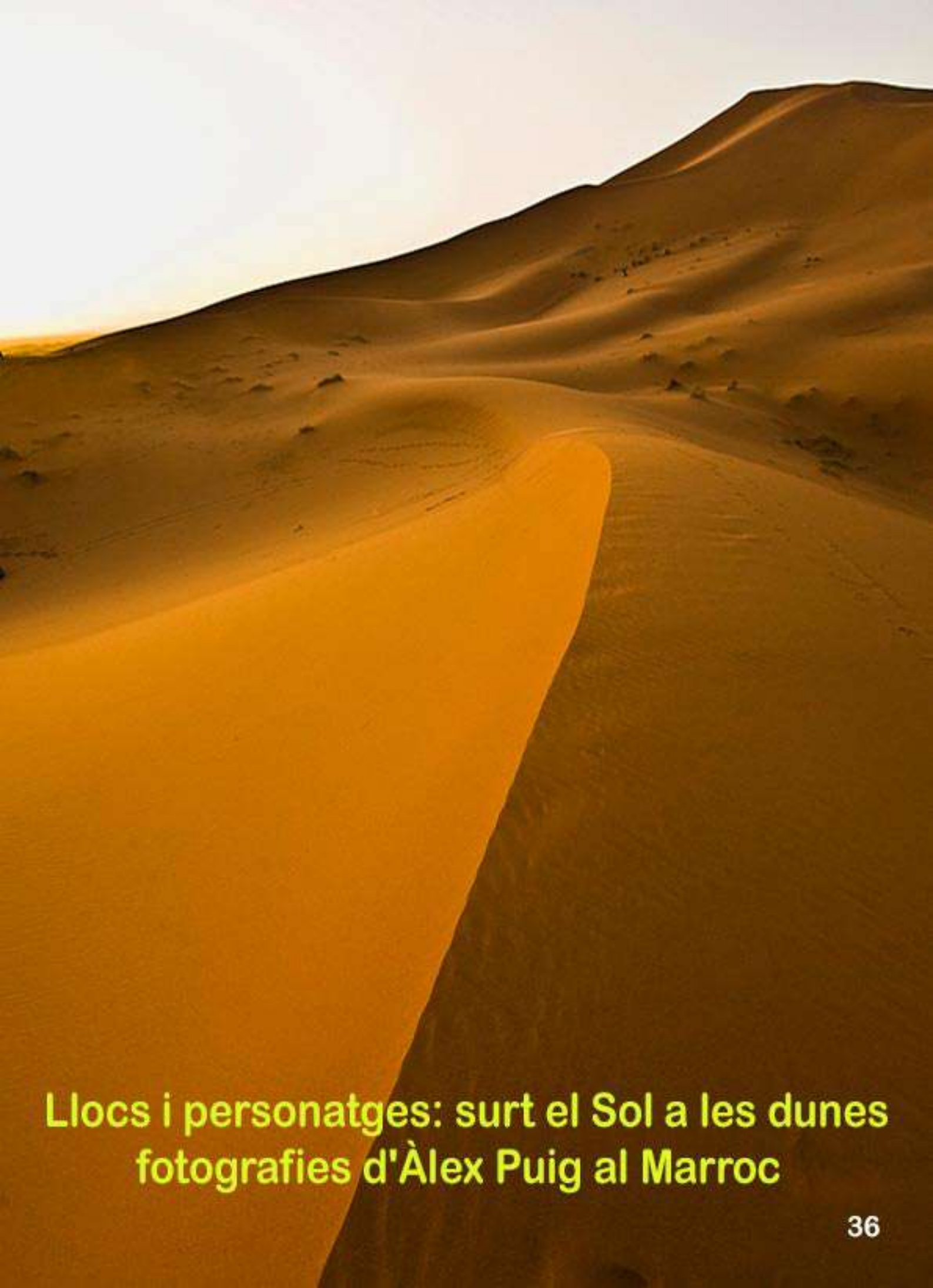

... Y QUE TRABAJO TE VAN A QUITAR A TI SI ANDAS TODO EL DIA EN EL BAR?

Y LAS MUJERES, AL SER LIBRES ES NORMAL QUE LOS PREFIERN. YO TAMBIEN PREFIERO GENTE DE OTRA CULTURA QUE GENTE QUE NO TIENE NINGUNA...

**Llocs i personatges: surt el Sol a les dunes
fotografies d'Àlex Puig al Marroc**

EL VIOLÍ DE FRANCESC

Quina peça toques, germà Francesc,
que l'ànima et té suspesa?

Quina lletra la d'aquesta cançó,
fins del silenci seductora?

Les notes del virtuós violí
silents sorgeixen del cor,
amarades de l'aigua viva
brollant de la deu de la vida.

Parlen a cada compàs

del bell i radiant germà sol
i la formosa germana lluna,

del temps ventós

i la pluja fina,

de les ones jogasseres

i les brillants estrelles,

dels arbres del bosc

i els joncs i bardisses,

del vol lleuger dels ocells

i les flors acolorides.

I amb tendresa reciten
de l'amor que es dona
i l'amor acollit,
del somriure del nin
i les carícies de la mare,
del l'home en el treball
i els cants de la jovenalla,
de les ànsies de l'amant
que cerca l'estimada,
de l'alegria del fill
retrobat de matinada.

Tot cantant el daurat himne
al Creador de tota vida
curulla de sentit en Jesús,
al bressolar de maria
consol nostre de cada dia,
als blancs estols d'àngels
enmig de brillant estelada
a tants germans i germanes,
segellats amb sang viva,
que en el més alt estimen.

Quin so més fi té aquest violí
tocant entre camps d'espigues
als raigs del sol daurades
i amb tendres tiges onejant
empeces al toc de la brisa!
És un cant als caminants
que, cansats i sense amor,
prompte d'enyor moririen,
i llum al caminet de la vida
que enmig la foscor finiria.
L'amor, és rosa amb espines
que cal cercar amb braó;
les mans curulles de ferides.
Assumides les fines espines
la rosa desclou el tresor estotjat:
l'alegria del nou viure cada dia
abraçats en el amor fet tendresa,
que amb l'aurora ens és donat.
El poema que el violi toca,
¿no el sentiú corrent pel bosc
o passejant pel jardí,
peu descalç puntejant les ones
o enartats mirant els estels,

o en sembrar alegria?
Tanmateix, no n'oïu la melodia?
Brolla d'una humil branca feta violí
i de l'arc tendre d'un branquilló!
Francesc, pas a pas, la interpreta
amb ulls ardents i ànima suspesa.
Va semblant molles de pa
que petits ocells picotegen....
És sembra de l'Esperit
que a la seva haurà florit!

Antoni Casanova Ramon

Vilassar de Dalt, març del 2013.

OBRES DE SIMON GINES

65X50 PAISAJE Y MUJER

40X30 SILVIA Y SU SUEÑO

50X40 TORMENTA DE NOCHE

45X30 BESAME MUCHO

46X55 VISION TERRENAL

OBRES DE SIMON GINES

55X46 JUEGO Y ENGAÑO

JARDIN DE XÉSCA

73X60 FLANENCO Y PATIO ANDALUZ

50X61 CARNAVAL

65X45 HUERTO DE LOS OLIVOS

40X30 TRES AMIGOS

OBRES DE SIMON GINES

73X60 LOBOS Y PASTORA

65X50 GESTO SUBLIME

61X50 REBECA Y SUS HERMANAS

73X50 UN SOPLO DE VIDA

50X61 MARES DEL SUR

VALORAR, LO QUE TENEMOS

Una semana antes , de viajar a Togo, a nuestro centro, para niños discapacitados y enfermos mentales, situado muy al interior, me encontré afecto de una cistitis aguda.La sintomatología aumento y entonces me planteé la situación.

Desde la capital, Lome, debía internarme en jeep, por pistas forestales casi impracticables durante muchas horas, de traqueteo continuo. Dado, que a mis 71 años tengo la hiperclasia protática, propia de la edad, existía el riesgo de presentar una retención de orina. Esto en Barcelona implica ir al centro sanitario mas cercano, no necesariamente hospitalario, en el ambulatorio mas próximo pueden realizar un sondaje y mantener control del mismo durante las próximas horas,días... y en principio se acabo el problema. Allí, con cientos de kmt. de difícil acceso....puede significar la muerte por uremia.

De verdad, no sabemos lo que tenemos,cuando lo comparad, es un nivel de confort y protección casi abismal.Entonces tomas consciencia,de la cantidad de muertos en las familias por apendicitis,por cesáreas, muerte de madre e hijo,porque no se pueden hacer,por sepsis,que habrían desaparecido con 5 días de amoxicilina....los flemones dentales, que pueden durar meses....y aquí, criticamos frecuentemente, la increíble sanidad pública, que tenemos, apostatamos de las vacunas (algunos), exigimos partos domiciliarios...eso si, con una ambulancia en la puerta de casa, por si... Total, que han pasados 2 semanas.....y no me he muerto, he ido al ambulatorio del ICS. dos veces, atendido por un dr. joven, amable y eficaz y he podido hacer una vida casi normal.....quizá lo mas duro , que me habria evitado, si hubiera ido a África, ha sido la derrota del P.S.G ante el Madrid. ¡Disfrutemos del milagro, que tenemos a 100 m. de casa.!

DR:ROGER MERCADE I SALES.

El canvi climàtic i l'augment de la verdor a la Terra

És cert que el canvi climàtic provoca desastres, com ara l'augment del nivell del mar, desajustos biològics, canvis en els règims de pluges.... i podríem continuar. Però d'un estudi que s'ha fet mitjançant satèl·lits, resulta que també està produint, si més no, un resultat beneficiós: mostra que fa que el nostre món sigui més verd.

Si bé la causa del canvi climàtic és la creixent proporció de diòxid de carboni, el CO₂, a l'atmosfera -causat sobretot per les combustions fetes per l'home (vehicles i indústria) dels combustibles fòssils-, resulta que aquest gas és un aliment per a les plantes verdes. Un exemple: si una hectàrea de bosc capta de mitjana unes 50 tones de diòxid de carboni a l'any i per la respiració i demés en torna unes 45 a l'atmosfera, el balanç de 5 tones que es reserva és ben important.

Això no ens ha de fer oblidar que el canvi de clima ens és un perjudici pels altres efectes que causa i cal tenir en compte, a més, que la millora de la que s'ha parlat cada cop serà menor a mesura que les plantes s'hi aclimatin. Per tant, siguem objectius i cerquem el que sigui profitós per a la nostra vida.

Parlant de l'amistat

L'amistat és el lligam afectuós entre dues persones, basat en la benevolència. Neix d'una lliure elecció que, a més, ha de tenir doble direcció: d'una persona a una altra, i d'aquesta a aquella. Ja es comprèn que és indispensable que entre els amics hi hagi comunicació, i l'amistat que en resultarà depèn molt de la qualitat de la comunicació que els dos amics estableixin. Normalment, la base de l'amistat és un conjunt d'afinitats, tan respecte als continguts com a les maneres de ser de les persones.

Una amistat de debò satisfà i omple l'esperit, car un se sent créixer, i s'adona que amb ella disposa d'un element de formació, que condueix a la maduresa afectiva, tot perfilant la pròpia personalitat.

Que l'amistat ens ajudi a créixer com a persones, per continuar sent útils a la societat.

La bellesa forma

El famós escriptor Hermann Hesse té un text interessant, en el qual afirma la seva desconfiança en l'educació, perquè canviar un home és una cosa difícil. No obstant això, va afirmar: <<En canvi, sempre he tingut certa confiança en el suau poder de persuasió de la bellesa, de l'art, de la poesia; a mi mateix, en la meva joventut, em formà més i em desvetllà amb major força la curiositat cap al món espiritual, aquest poder que tots els "mètodes d'educació" oficials o privats... Cap persona no pot veure o comprendre en altres allò que la mateixa no ha viscut. La veritat és viu, no s'ensenya.>>

Antoni Casanova Ramon

OPORTO PORTUGAL POR MARINA VIÑAS

O PORTO PORTUGAL POR MARINA VIÑAS

OPORTO PORTUGAL POR MARINA VIÑAS

OPORTO PORTUGAL POR MARINA VIÑAS

J.M.ROSQUILLAS

J.M.ROSQUILLAS
11

J.M.ROSQUILLAS

FOTOS DEL MURAL DE 126 m.
REALIZADO POR
KELLY ARRONTE

E
X
P
L
O
S
I
O
N

D
E
C
O
L
O
R
E
S

A
Z
U
L
E
S

K
E
L
L
Y

A
R
R
O
N
T
E
S